

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Additiones ad opusculum III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

de hoc casu ego sum loquutus in hoc nu. 10. loquutus enim sum de eo ægrotō, qui communicavit mane, & deinde apparuit periculum. Ratio utriusque partis distinctionis est, quia in priore casu ex probabili sententia non est satisfactum præcepto communicandi in periculo mortis; ille enim in periculo non erat, quando communicavit. At in posteriore casu satisfactum est, quia jam erat in periculo, quamvis non putaretur esse, vel quamvis cum ea intentione non communicaverit: sicuti si mane diei festi audis Sacrum, licet nescias illum esse diem festivum, satisfacis præcepto, quia tunc rem præceptam jam implevisti, neque Missam aliam teneris audire post scientiam festi, ut alibi docuimus. Ecclesia enim præcipit auditionem Missæ simpliciter, non

intentionem Satisfaciendi præcepto.

Ex dictis colligo, me facilius concedere iteratam in eodem die communionem illi, qui ex febre, V. G. in periculum vitæ incidit: nam vulneratus, si communicavit ante acceptum vulnus, non communicavit tempore periculi; sed febricitans cum habeat in se luem febris ex communiter contingētibus præsumere debeo, communicasse tempore, quo aderat periculum, quamvis nobis ignotum, & solum valde peritus Medicus posset testificari, vere novum morbum accessisse, qui periculum illud adduxerit, qui certe casus, rarissimus erit.

FINIS ADDITIONUM.
ad Opusculum de Communione.

ADDITIONES

AD OPUSCULUM DE SACRIFICIO MISSÆ.

P. THOMAE TAMBURINI.

Lib. p. cap. p. 9. 6. n. 2. sine post illud in manibus Sacerdotum consecratur. Adde.

Quod hætenus dictum à me est, impugnat Diana. Is enim cum retulisset mea jam dicta verba, incipiendo ab illo [adde, & adesse] sic habet. Hanc distinctionem in ordine ad reverentiam debitam Eucharistiæ, nullus est, qui non videat, esse metaphysicam; sicque ex illa sequeretur, neque Patenam, neque Corporale esse consecrandum, vel benedicendum, quia in ipsis per accidens Corpus Christi consecratur. Nam, ut vult Tamburinus, Corpus Christi per se consecratur in manibus Sacerdotis. Sed hoc dicere est absurdum. Ergo &c. Hæc Diana, qui in tribus placere non potest.

Primo, quia omittit argumentum, cui ego vere innitor, nempe ductum à non requisitis à Jure.

Secundo, quia, quam ego Congruentiam appello, ipse ita versat, ac si velim, illam esse convincentem rationem.

Tertio, quia hanc eandem Congruentiam sate impugnat, quod sequeretur Patenam, &

Corporale non esse consecranda, vel benedicenda

Sed quæso te, dividatur dictum, ne detur ansa labendi, Aliud enim est, loqui de Patena, aliud de Corporali; aliud, de Consecratione, aliud de Benedictione. Nam primo quidem noster hic sermo est de Consecratione, non de Benedictione: sic enim proposui initio hujus num. 2. (neque dicas Calix est consecrandus, ergo & Pyxis) Cur ergo à Consecratione, amice lector, transis ad Benedictionem? Deinde, aliud est, decernere de Patena, aliud de Corporali. Aio enim, Corporale esse benedicendum, ut dixi hoc eodem lib. 1. cap. 5. §. 3. & Item Pyxidem esse ex congruitate benedicendam, ut dixi modo nu. 1. quam solam benedictionem ipsis sufficere jura censuerunt.

Ajo item, Patenam non indigere consecratione ex eo capite, quod in illa per se Christi Corpus consecratur; sed ex alio capite, seu congruentia, quæ sufficiens visa est Ecclesiæ, eamque explicuit in oratione, quam Episcopus recitat in consecratione à Patenæ. (Oremus, inquit, Fra-

a In Patena, R. de Consecr. Patenæ, & Calix.

eres Charissimi, ut divinae Gratiae benedictiojco-
secret, & Sanctificet hanc Patenam, ad confrin-
gendum in ea Corpus Domini nostri Jesu Chri-
sti, qui Crucis passionem sustinuit pro no-
strum omnium salute) Haec tenus oratio. Quo-
tiam igitur in Corporali, & Pyxide, neque
consecratur, neque per se confringitur Corpus
Christi; Ideo judicavit Ecclesia, satis ipsis esse
benedictionem, eamque ex congruitate du-
cta ex contactu eiusdem Christi Domini no-
stri. At voluit in Patena, & Calice consecra-
tionem; quia in ipsis, qua confringitur Chri-
sti Corpus, qua conficitur Christi Sanguis. E-
go autem in hoc num. 2. solum memini de
Consecratione sanguinis, quia solum propo-
situm fuit augmentum de Calice, non de Pa-
tena. Denique illud etiam hic observa, quod si
Ecclesia non iudicat, esse quid Metaphysicum,
requirere consecrationem in Patena, quia in
ipsa confringendum est Corpus Christi; nec
judicandum, quid Metaphysicum esse, requi-
rere Consecrationem Calicis, quia in ipso
Christi Sacratissimus Sanguis est conficiendus.

Cap. 3. §. 2. num. 7. fine, post illud, *A suis
Generalibus non fuerit* Adde.

De his vide nonnulla peculiaria pro nostris
ex Societate, praesertim pro Rectoribus Semi-
nariorum apud Delugo. *b*

Cap. 4. §. 3. n. 13. post illud *non verabuntur.*
Adde.

b Delugo
lib. 4. resp.
m. dub. 39
c Delugo
lib. 1. resp.
m. dub. 3.

Lege Io. Delugo, *c* qui negat Provin-
ciali Societatis posse dare facultatem cele-
brandi in nostra Aula V. G. ubi fieret Praesepe
Domini, nocte Sacri eiusdem Natalis, nisi Au-
la pro semper deputetur ad Sacra; hanc enim
deputationem requirit Privilegium Provincia-
li concessum.

Ibidem nu. 14. requisitalicentia. Adde.

Ex illo (*per se ipsos*) enascitur difficultas.
Quid enim? ergo non per alium? Respondeo
de hac difficultate diserte agit Delugo. *d* con-
cluditque non posse Provinciale committere
Rectori V. G. ut ipse Rector approbet depu-
tetque; posse tamen Rectori committere, ut ipse
Judicet de decetia loci, quo iudicio a Provin-
ciali accepto, etiam eo remote agente, poterit
idem Provincialis absens per litteras approbare.

d Delugo
m. dub. 4.

Eodem cap. 4. §. 4. nu. 17. Post illa Verba *de-*
e *Diam. p. sinero seu finiri necesse est.* Adde.

9. tr. 1. resol.
17. contra
Zelliar.

Ita tuse post haec scripta Diana, *e*
Cap. 5. §. 1. n. 15. fine, post illud *nequaquam*
violari. Adde.

Haec scripsi in prioribus Editionibus, sed in-
venio nunc contrarium fuisse declaratum a Sa-
cra Congr. & Rituum, quae vult Aram, subreptis
Reliquijs, etiam si fracta non fuerit, debere ite-
rum consecrari.

Eodem cap. 5. §. 6. num. 3. fine, post illud *si n*
scrupulo reddi. Adde.

Denique Silvester merito docet, non esse sim-
pliciter necessarium, quod ante Altare sit orna-
tum pannis, seu pallio, nam aliqui, inquit, non
utuntur hoc pallio, vel propter praestantiam la-
pidis, vel propter paupertatem. Adderem ego,
ne tamen sit irreverenter deforme, Pari modo
non esse sub mortali necessarium pulvinar, id est
Cuscinum, Cereum, campanulam pro tempo-
re, quo elevatur Hostia, secluso contemptu, (&
quando haec haberi commode nequeunt, ne
sub veniali quidem) advertit Perficus *b*

a Apud
Barbos. in
sum. Decis.
Apost. V.
Celebrans
num. 2.

Cap. 6. §. 2. num. 6. fine post illa verba, *de*
sam rigoroso praecepto. Adde.

Contra docet Verricelli, *c* sed mihi eius
rationes efficaces nequaquam videntur.

Ibidem §. 3. num. 1. versus medium post illa
verba *expectanda nequaquam est.* Adde.

Atque id intelligi etiam in diebus non festi-
vis, si adsint, qui sacro velint interesse, recte pro-
bat contra Nunnium Delugo: *d*

b Perfic.
lib. 1. de
Offi. Sacra-
ca. 8. dub.
8. nu. 77.
c Verricel-
li Tr. 8. qu.
mo. 30.

Cap. 7. §. 6. n. 3. fine post illud *Persona condi-*
tionibus. Adde.

Legatur omnino Suarez, *e*, qui pro ijs, qui
jam Ordinem susceperunt, de quibus loqui-
mur, ait, requiri quidem iudicium Episcopi, sed
id non esse dispensationem, sed declarationem
tantum; declarationem intellige authenticam,
scilicet a Superiore dimanantem; nam propte-
rea ego censeo, non sufficere, si fiat a Doctore
privato. Posse tamen fieri a Provinciali pro suis
subditis Regularibus, nudius tertius pro quodam
Patre Cappuccino Interrogatus putavi, quia fa-
tis illa pro subditis, est authentica declaratio.

d Delug. l.
1. resp. mor.
d. 12.
e Suarez.
de Cons. d.
31. sect. 1. n.
5. & 7.

ADDITIONES AD LIBRUM II.
de Sacrificio Missae.

Lib. 2. cap. 1. §. 3. num. 20. fine. Post illud. *Sa-*
cerdos post assumptum Calicem. Adde.

Quid si quis consuevit consecrare particulas
collocatas extra aram, & extra Corporale, sed
sufficienter sibi praesentes, putans, ex invincibi-
li ignorantia id rite fieri?

Respondeo, tunc eas futuras consecratas, quia
etiam si advertisset, consecrasset; ut supponis, (&
quidē valide consecrasset, quia sunt sufficienter

præfentes) unde is Sacerdos per accidens ratione suæ ignorantia, & consuetudinis, nec habet, nec præsumitur habere aliam voluntatem, id est voluntatem non consecrandi in illo situ, qui vere est indebitus, jam enim ipse putat, esse debitum atque adeo rite se, ac sine peccato consecrare, quare ipsi non obstat præsumptio à Suario, & à nobis dicta *num. 13. & num. 16.*

Cap. 7. §. 4. n. 2. ipso initio, post illa verba. *Rayman hac est. Si excommunicatus toleratus. Corrige (si excommunicatus non toleratus.)*

Eodem Cap. 7. §. 5. num. 2. sine post illud. *Ecclesia non precepit. Adde.*

Post hæc scripta volui recolere modum reconciliandi Ecclesiam violatam, quando non dum est consecrata, quem præsenbit Rituale Rom. Pauli V. nec illum inveni adeo brevem, ut modo dictum est ex Delugo: quare puto, ante Canonem inceptum absolute posse Missam omitti, cum prolixitas talis reconciliationis sufficientem causam det omittendi, sicuti dat Ecclesie consecratae propter non valde dissimilem prolixitatem.

Cap. 8. §. 8. nu. 3. sine dese illa Verba *ex his similia, quæ facile occurrere possunt ex toto ipso colligere poteris, & reponere sequentia.*

Dian. p. 10. r. 12. nos. 10.

Diana referens a quæ hætenus in ultimo casu, in prima editione scripsi, sic habet. (Hæc opinio mihi non placet, nec enim Ecclesie Rubricæ præcipiunt turbationem Fidelium, sed reverentiam, quam ipsæ debent divinis Sacramento. Ideo puto, in tali casu, lotionem, barbam esse purgandam & aquam reponendam in Piscinam.) Hætenus Diana. Sed lector, vel mediocriter advertens judicet, an idem sit dicere, quod Ecclesia præcipiat turbationem Fidelium quod à me dici refert Diana, & dicere.

Melius est vitare turbationem Fidelium, quam Rubricarum apicem ejusmodi cautelæ præcipientem observare, quod ego hoc in loco dico. Dum autem apicem dico, satis ostendo per episcopiam, vel per rationabilem interpretationem, casum, in quo adest Fidelium turbatio, esse à Rubricis exceptum. Illud ex Diana loci, approbo: Nam si cadat sanctissimus Christi sanguis in ipsius Sacerdotis barbam, licet abradenda non sit (quicquid non nemo doceat) tamen repetita b ter lotionem esse lavandam, lotionemque in Sacrarium immittendam puto. Immo si in barbam eiusdem celebrantis cadat fragmentum, vel Hostia consecrata, pa-

Barthol. ab Angel. apud Dian. l. cit.

ri modo judico barbam esse lavandam, ac lotionem in sacram piscinam proiciendam.

Dices. At cur non lavasti barbam illius viri communicaturi, hic autem lavas barbam celebrantis?

Respondeo. Merito id facio, quia in illo timebatur rationabiliter turbatio, at hic in Sacerdote, qui sacra mysteria probe novit & spectat, non timetur. Unde idem facerem, si secularis ille esset tam probatæ virtutis vel esset in privato sacello &c. quia tunc credibile est, nullam, vel satis modicam turbationem fore.

Quid si Sanctissimum Christi Corpus cadat in manus Sacerdotis, Monialis, Sæcularis?

Respondeo. Licet Pellizzarius, a loquens de manibus Monialis, neget tunc necessitatem lavandi, quia hoc, inquit, esset valde onerosum, tamen ajo, à prædictis lavandas sibi ipsis manus esse, & lotionem in sacrarium effundendam. Ratio est quia nullum, vel satis modicum id onus existimandum erit; nec enim manuum lotio turbationem affert, sicuti afferre barbæ lotionem, modo putavimus. Doctrinam autem Suarii, b quam idem Pellizzarius affert

a Felice. r. de mon. c. 10. r. 5. subsc. l. a. 241. ap. Dian. p. 10. r. 13. Resp. 49.

ibidem, dicentis ea, quæ in Missali proponuntur sub titulo de defectibus, solum esse instructiones quasdam doctrinales, non vero speciales constitutiones inducentes, novam obligationem, & instructiones quidem datas juxta doctrinam probabilem; non tamen magis obligare quam res ipsas, aut doctrinam, in quæ fundantur. Doctrinam, inquam, hanc Suarii approbo, & laudo, sed affirmo, in casu nostro de manibus, reverentiam ipsam sic exposcere, cum ex alia parte turbatio nulla, nec aliud inconveniens, ut dictum est, timeatur. Hæc satis, nam ex his similia, quæ facile occurrere in dies solent, et tu ipse decernere poteris.

b Suar. disp. 15. de Euch. sac. 1.

Cap. 9. §. 3. initio post illud, *Sequens Privilegium. Adde.*

c Apud Delug. r. Resp. 14.

Quod nihilominus aliqui affirmant, e non fuisse merum oraculum, sed illi accessisse signaturam Pontificis.

d Delugo lib. 3. r. 17. dub. 17.

Ibidem n. 4. sine post illud. Ne revocatur. Adde

Lege Delugo d qui satis stricte hoc privilegium interpretatur & Dianam e qui fere omnino rejicit. Quo autem rationum pondere, saltem loquendo de officio, pro quo adfunt illa universalialia verba. *Qui dicit officium per se solus Baldellus olim Romæ Præceptor in Theologia*

e Dian. p. 10. r. 11. Resp. 1. f. Nicol. Baldellus 2. lib. 3. de adorat. ad 53. n. 16.

gicis meus, qui intelligit hoc Privilegium de toto officio,

d Borja verja Dian. p. 16. 69.

Officio & solum admittere illud renuit ex eo capite, quod putet, esse ex vivæ vocis oraculo, quod tamen fuisse cum signatura Pontificis ex aliquorum sententia, jam vidimus num. 1. Notram prædictam opinionem sequitur, & pluribus probat Sanctior apud eundem Dianam

a Dian. p. 8
n. 7. Ref. 58.
b Hurt p. p.
ref. mor. 11.
§. 40.

ADDITIONES AD LIBRUM III.
de Sacrificio Missæ.

Lib. 3. cap. 1. §. 2. num. 2. sine post illud Episcopus posset. Adde.

Quando ex voluntate fundatorum, vel dantium elemosynam pro Missis ea elemosyna data est ad cultum Ecclesiæ, vel Dei, nunquam posse Episcopum reducere, quia jam de illis non potest amplius disponere donans, putat Verricelli contra Leonem, & Castrum. Verum ego hos sequor, non Verricellum. Nam quando in limine fundationis ipse fundator voluit, ut id posset Episcopus, Ecclesiæ judicatur acceptasse juxta eam fundatoris dispositionem. Non igitur nunc disponit donans, quia supponitur mortuus, sed tunc, quando testatus est, & cujus voluntatem accepit Ecclesiæ, &c.

Verricelli. tr.
§. 4. mor. 55.

Responsionem S. Congregationis numero præced. allatam absolute, & sine ulla interpretatione amplectitur Diana, alii, meque etiam citato. Lege item Januarii, qui docet, Gubernatores Ecclesiæ non posse reformare Missas ex eo, quod hæreditas facta sit difficultis exactionis, & fere decocta.

Nota illud (ferè) nam si sit omnino decocta, & sine culpa Ecclesiæ perierit, ad nihil Ecclesiæ obligari, dicemus infra §. 3. n. 89.

Dices. Sicuri se habet totum ad totum, sic pars ad partem, sed Sacerdos, seu Ecclesiæ potest totum onus Missarum negligere, si totus census sine sua causâ perit, ut inferius dicemus §. 3. num. 89. citato. Ergo idem Sacerdos, vel Ecclesiæ poterit partem oneris negligere, si pars census sui perpetui oneris sine sua culpa perit. Ita discunt contra nos Bordonus, & Aversa citati, sed non excepti à Diana, qui addit, idem probabile putari à Francisco Delugo. Confirmant: quia quilibet potest ad justitiam reducere contractum; si igitur census deficit ex parte, quilibet poterit onus census additum juxta partem, quam per-

cipit, reformare. Quando autem (ajunt hi) Sacra Congregatio prohibuit reductionem Missarum, non prohibuit eam fieri ex vi explicitæ compensationis, sed ex vi dispensationis, quam facere, solum pertinere vult ad Pontificem.

Respondeo, hæc argumenta ostendere quidem debere fieri ejusmodi reductionem, sed non ostendunt, quisnam debeat eam expedire? At potuit S. Congregatio propter bonum commune, & ne detur aosa particularibus personis, vel Ecclesiis, perperam illam reductionem expediendi ad se illam avocare, ut re ipsa clarissimis verbis avocavit, id, quod modo n. 2. vidisti. Ad Confirmationem. Respondeo, concessio antecedente, Neganda est propter eandem rationem Consequentia. neque potest dici, solum vetari à Sacra Congregatione ne id fiat in vim dispensationis, non verò vetari, ne fiat in vim justæ compensationis. Non inquam, hoc dici potest, quia S. Congregatio, ut patet ex ipsius Decreti lectione, non intendit titulum dumtaxat, unde fiat, sed ne ipsa materialis reductio ab alio, quam à Summo Pontifice fiat.

Eam tamen, sed tamen præscindendo à præsentis Decreto, novissime exceptam video à Thoma Hurtado, a

Eodem cap. 1. §. 3. num. 25. sine post illud, vide infra cap. 2. §. 1. Adde.

Denique si omnibus expensis, res adhuc remanet dubia, possessio videtur esse pro fundatore, atque a Deo illi debetur præsentiam, tum Applicationem. Lege Alphontum de Leone b Ita etiam latè sustinet Tho. Hurtadus e docens, quando nihil exprimit petens, Missam semper præsumi (nisi contrarium constet) utrumque petere.

Eodem cap. 1. §. 3. num. 53. ipso initio, post illud. Nec timendum decretum. Adde.

(Concurrentibus tamen conditionibus num. 66. dicendis.)

Eodem cap. 1. §. 3. num. 60. sine post illud patitur ut supponimus. Adde.

Dixi de facto vendidit, nam si famulus præstitit aliqua obsequia gratis, animoque liberali vel ex charitate, vel ex pietate, non potest deinde mutare voluntatem, unde nec petere ex Justitia, nec sibi facere poterit compensationem, d Ratio est, quia tunc legitime Dominus possidet illum famulatum, jam sibi liberaliter exhibitum, seu donatum, ergo de jure ab illo justè nequaquam potest.

a Hurt p. 2
mor. 11. 8.
num. 369.

b Alph. de
Leon. de
off. Cappel.
q. 8. sec. 8.
c Hurt. p. p.
ref. mor. 11.
2. c. 4. n. 135.

d Bonac.
de Con. r.
d. 3. de los.
Co. cond. q.
7. p. 4. n. 20.

S 3 Eodem

d Bord. A.
versus apud
Dian. p. 10.
Francisco Delugo.
Confirmant: quia quilibet potest ad justitiam reducere contractum; si igitur census deficit ex parte, quilibet poterit onus census additum juxta partem, quam per-

Eodem cap. § 7. num. 2. fine post illud. Etiam ad nos dirigi. Adde.

2 Verricell. Tr. 8. qu. mor. 45.

Notandum est autem illud *onera perpetua*, nam propterea rectè non nemo advertit, *Capellaniam* amovibilem non includi in hac prohibitione.

Cap. 2. §. 1. num. 5. fine post illud. Quotidie celebrare solent. Adde.

Ad quos reduco eos, qui obligantur ex Legato.

Cap. 5. §. 1. num. 3. fine, post illud, quod certè rarissimum est. Adde.

Nec dari vacationem accipientibus Eleemosynas manuales, vel legata annua ex ibidem dictis patet.

FINIS ADDITIONUM.
Trium Opufulorum.

ADDITIONES

AD LIBRUM I. DECALOGI.

Ipsa initio in intentione, ac Divisione operis. Illud, *Id quod quam sit operosum*. Sic clarius corrige.

Id autem, quod digerendum sulcipio, quam sit operosum.

Lib. 1. cap. 1. §. 3. num. 9. fine. Post illud. Oeconomi Sacrifica &c. Adde.

Quando aliquid parvum datur pro eo consequendo.

Cap. eodem §. 3. n. 25. fine. Post illud. Reprehensibile. Adde.

Facit ad hæc Sanchez, qui excommunicationem forte latam adversus consumantes matrimonium, non præmissis benedictionibus, ait minime ligare; quia Excommunicatio ferri non potest, nisi ubi adest materia imponendi præceptum obligans ad mortale, quæ materia non apparet in ea consummatione, nisi forte aliquando diu in aliqua Diocesi folerent differri ejusmodi benedictiones, nam tunc posset sub excommunicatione præcipi, ut intra tempus commodum, verbi gratia, intra semestre, adhererentur. Hæc ex illo. Ubi vides invalide excommunicationem ferri circa rem, quæ non est apta, ut de ipsa imponatur præceptum grave; At certe materia, cujus finis, modo dicto est levis, gravis esse moraliter non potest, &c.

Cap. 2. §. 6. n. 9. post illud sequi tuto potes. Adde.

Nisi forte (ut dicam cap. 3. §. 3. n. 12, & n. 20. in

aliquibus ex illis obster possessio.

Cap. eodem 2 § 9, n. 7. fine post illud, vel divino imperatam. Adde.

Vel contra ejusmodi jus redundare, ut ex se patet,

Cap. 3 § 3. nu. 6. dele illud, ut ille sit adeo datus, & sic reponere.

Ut, ille rem ferri tractans, sit adeo doctus.

Cap. eodem 3. §. 4. num. 7. initio post illud, si de facto alter possideat. Adde.

Vel quod dixi num. 4.

Cap. eodem 3 §. 4. eodem, n. 7. fine, post illud. velu amplius. Adde.

Cum limitationibus dictis n. 4. lege Merollam To. p. d. 3. c. 4. n. 182.

Ibid. n. 2. 4. fine post illud. Laborantem. Adde.

Non obligari tamen, quando actio se tenet ex parte Ministri, puta Confessarii, notat Delugo. a & ego dixi lib. 3. Meth. Confessionis cap. 9 §. 1. n. 4. in Addit. & iterum dicam cum Joanne Sanchez, quando agam de Pœnitentia, lib. 5. c. 5. §. 4. n. 39.

Cap. eodem 3 §. 5. num. 1. fine post illud, à iustitia desicere. Adde.

Abstrahimus ab eo, quod exactor acceptando officium, promisit tacite sequi opinionem probabilem faventem Regi, juxta dicta §. 3. n. 20.

Cap. eodem 3. paragrapho 7. V. Confessio Sacramentalis post illud. V. casus & conjura refer. vata. Adde.

Illud